Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVII. — Wydana i rozesłana dnia 14. sierpnia 1914.

216.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

(1) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają w zapłacie zwłoki, jeżeli zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914, do dnia 30. września, jeżeli zapadły lub zapaść mają między dniem 1. sierpnia a 30. września, na 61 dni od terminu zapadłości.

(2) Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, które zapadły lub mają zapaść w czasie od dnia 1. sierpnia do dnia 30. września, odracza się na dni 61 termin prezentowania do przyjęcia lub do zapłaty i do wniesienia protestu.

(3) Przy obliczaniu czasu trwania odroczenia zapłaty należy wliczyć dzień rozpoczęcia i ukończenia czasokresu odroczenia.

§ 2.

Postanowienia § 1. nie mają zastosowania do:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. roszczeń o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych na wynajętych lub wydzierżawionych gruntach, o ile dłużnik nie wykaże, że rzeczywiście pobrane czynsze najmu i dzierżawy nie wystarczają po strąceniu podatków i danin publicznych na zapłacenie odsetek i rat amortyzacyjnych;

4. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

5. roszczeń, należących się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. u. c.) stowarzyszeniu czerwonego krzyża, funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacyi lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

6. roszczeń z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K, tudzież do roszczeń z kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia, tudzież przy wszystkich innych działach ubezpieczenia, do odszkodowania do wysokości 400 K;

7. roszczeń o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych, jakoteż od listów zastawnych i innych zapisów dłużnych, dopuszczonych do lokowania w nich pieniędzy pupilarnych.

§ 3.

(1) Do roszczeń z tytułu rachunku bieżącego mają zastosowanie postanowienia § 1. z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości trzy procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości dwa procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego:

1. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypłaty płac i zarobków w własnem przedsiębiorstwie wierzyciela albo do zaspokojenia czynszów najmu i dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić;

b) potrzebny jest do opłacenia podatków i danin publicznych w drodze przekazania lub przesłania kasie, której poruczono ich ściągnięcie;

c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań, jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajowych i gminnych, lub przez prawno-publiczne zakłady ubezpieczeniowe celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin;

2. w każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości pięciu procent wierzytelności z rachunku bieżącego, które istniały dnia 1. sierpnia 1914, o ile zwrot według przedłożonego poświadczenia jest niezbędnie potrzebny dla utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela;

3. w czasie od dnia 1. sierpnia do dnia 30. września 1914 do wysokości 50 procent wierzytelności z rachunku bieżącego, które istniały dnia 1. sierpnia 1914, o ile zwrot dowodnie jest potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszem rozporządzeniem cesarskiem obowiązku na kasę oszczędności lub towarzystwo kredytowe do zwrotów z rachunku bieżącego lub z wkładek na książce wkładkowej.

(3) Kwot wyszczególnionych w drugim ustępie, l. 1., 2. i 3., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakłady kredytowe są obowiązane bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwko żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 4.

Co do roszczeń zwrotu z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładkową przed dniem 1. sierpnia 1914, mają zastosowanie postanowienia § 1. z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Reiffeisena do wysokości 50 K.

§ 5.

(1) Kwoty, które wypłacono w czasie od dnia 1. do dnia 14. sierpnia 1914 z wkładek na książkę wkładkową, można wliczyć do kwoty, której zwrotu żądać można w przeciągu miesiąca sierpnia na podstawie § 4. niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

(2) Jeżeli zakład kredytowy wypłacił po dniu 1. sierpnia 1914 na podstawie rachunku bieżącego więcej, aniżeli można żądać według § 3. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, może w razie żądania nowej wypłaty wliczyć odnośną nadwyżkę także w następnym miesiącu kalendarzowym.

§ 6.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty, korzystają jednakże w konkursie z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia.

§ 7.

Upoważnia się Rząd do ustanowienia w drodze rozporządzenia dalszych wyjątków od ogólnego zarządzenia odroczenia zapłaty, jakoteż do ograniczenia wyjątków, ustanowionych w § 2., l. 1. do 6., §§ 3. i 4. niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

§ 8.

Dla weksli i czeków bez różnicy miejsca zapłaty, wystawionych po dniu 31. lipca 1914, co do których nieprzyzwyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennemi uniemożliwia prezentowanie do przyjęcia lub zapłaty tudzież wniesienie protestu, odracza się termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu dziesięciu dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

§ 9.

Za czas, o który wskutek odroczenia zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

§ 10.

Czas trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się do obliczenia terminu przedawnienia i do ustawowych terminów do wniesienia skargi.

§ 11.

Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, uskutecznione między dniem 1. sierpnia a dniem 30. września 1914, co do którego ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie cesarskie, należy tak traktować, jak gdyby je uskuteczniono dnia 1. października 1914.

§ 12.

(1) Postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia odroczonych co do zapłaty roszczeń, nie należy kontynuować aż do upływu terminu odroczenia, chyba że oskarżony postawi wniosek na podjęcie przerwanego postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya w myśl § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy postępowanie sądowe kontynuować i oznaczyć w wyroku termin do świadczenia wraz z kosztami procesowymi w ten sposób, aby on rozpoczynał się z upływem terminu odroczenia zapłaty.

(2) Skargi o uiszczenie roszczeń, odroczonych co do zapłaty, wniesione po rozpoczęciu się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego, należy odrzucić.

§ 13.

(1) Na czynności egzekucyjne, tudzież na egzekucyę dla zabezpieczenia na rzecz odroczonych co do zapłaty roszczeń nie należy pozwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Wiszącego postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia nie należy dalej prowadzić. Doręczone już uchwały przekazowe pozostają w mocy. Kwoty uzyskane przez egzekucyę należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim niniejsze rozporządzenie cesarskie stało się wiadome sądowi egzekucyjnemu, pozostają w mocy.

(3) Na tymczasowe zarządzenia w sprawie odroczonych co do zapłaty roszczeń można zezwolić i je wykonać.

§ 14.

O ile wierzyciele austryaccy mogą podnosić w innem państwie roszczenia prywatno-prawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącemi ograniczeniami jak przewidzianemi w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, podlegają roszczenia obywateli takich państw takim samym ograniczeniom.

§ 15.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 15. sierpnia 1914. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 193.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 13. sierpnia 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr.	**Georgi** włr.
Hochenburger włr.	**Heinold** włr.
Forster włr.	**Hussarek** włr.
Trnka włr.	**Schuster** włr.
Zenker włr.	**Engel** włr.

Morawski włr.

§ 13.

[illegible]

(3) [illegible] zaboru [illegible] stało się wskutek [illegible] dano [illegible].

(4) Co do czasowego zarządzenia w sprawie wynagrodzenia, co do zapłaty [illegible].

§ 14.

O ile wstrzymanie egzekucji [illegible] w innem postępowaniu [illegible] jedynie [illegible] lub pod dalsi [illegible] przez [illegible] rozporządzenia [illegible].

§ 15.

(1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15. sierpnia 1914. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 24. lipca 1914, Dz. u. p. Nr 193.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 13. sierpnia 1914.

Franciszek Józef wł.

Stürgkh wł.	Georgi wł.
Hochenburger wł.	Heinold wł.
Forster wł.	Hussarek wł.
Trnka wł.	Schuster wł.
Zenker wł.	Engel wł.

Morawski wł.

§ 9.

[illegible]

§ 10.

[illegible]

§ 11.

[illegible] ustanowione między dniem 1. sierpnia a dniem 30. czerwca 1914 [illegible] jak [illegible] 1914.

§ 12.

(1) [illegible] na skargi [illegible]

(2) [illegible]